

der ikke kunde siges at være mange Punkter, hvori der var Uoverensstemmelse; det var egentlig kun i § 1 med Hensyn til 2den og 3die Lønningsklasse, at der fremdeles vedblev at være Uoverensstemmelse. Da Udvalget saaledes med megen Omhyggelighed havde overveiet, hvor vidt det vilde kunne gaae i denne Lov, men desuagtet saae, at den daværende Finansminister atter bragte de enkelte Punkter, hvorom han ikke havde kunnet enes med Udvalget i Folkethinget, frem i Landsthinget, og da Lovforslaget vendte tilbage med Fors høielse for disse 2 Classer i de Lønnings-satser, som Folkethinget havde vedtaget, laa det klart for, at Folkethingsudvalget efter den hele Stilling, det havde indtaget under Sagens tidligere Behandling, ikke vilde kunne gaae til, hvad Landsthinget havde vedtaget. Med Hensyn til de følgende Lønningslove maatte Udvalget tildees indtage en anden Stilling; thi da det viste sig, at den høitagtede Finansminister efter Udvalgets Opfattelse ikke tog et saadant Hensyn til de store Indrømmelser, vi havde gjort, som vi havde ventet, maatte vi med Hensyn til de følgende Love af denne Natur endnu mere mistvivle om at blive enige med Finansministeren, og dette medførte, at Overveielserne fra Udvalgets Side ikke bleve førte saa omhyggelig, saa indtrængende som ved den tidligere Lov, idet vi allerede dengang ifølge Finansministerens Stilling havde faaet en Fornem-melse af, at vi vilde faae samtlige Lønningslove tilbage fra Landsthinget. Naar det er givet, at vi ved denne Lov allerede havde strakt os saa vidt som muligt, vil det være det Thing see, at Udvalget, som jeg sagde, ingen behagelig Stilling har haat, særlig med Hensyn til dette Lovforslag. Dersom Sagen havde staaet saaledes, at Spørgsmaalet kun var, om Folkethinget vilde vedtage § 1 i Lovforslaget, saaledes som den er vedtagen af Landsthinget, vilde Folkethingets Udvalg være kommet til at indstille, at Folkethinget ikke vedtog den, men vi have siden faaet en anden Finansminister,

som vi have forhandlet med, og det viste sig da, at han kunde gaae noget videre i Indrømmelser end den forrige Finansminister og kunde enes med Udvalget om det her foresliggende Forslag. Det, der spares ved det Lovforslag, som her ligger for, fremfor ved, hvad Landsthinget har vedtaget, er vissest, ikke store Ting, det er ialt kun 1,700 Rd., men den Smødekommen, som ogsaa her vistest fra Ministeriets Side overfor Udvalget, har ledet til, at dette har kunnet oversee, at den egentlige Redskættelse i, hvad Landsthinget har vedtaget, ikke er stor, og i Dusset, om at faae Lovens Behandling tilendebragt som Udvalget derved til at indstille til Thinget, at man nu tager Loven med det Resultat, hvortil man vil komme, naar Finansministerens Ændringsforslag blive vedtagne. Naar man seer det Resultat, der vil komme ud af Behandlingen af denne Lov, medfører det vissest ikke nogen saadan Besparelse, som Folkethingets Fleertal med Rette har troet at kunne vente, men dette ligger i, at man skal være enig med det andet Thing, og navnlig med Regjeringen. Saalænge det forrige og det nuværende Ministerium sidde ved Roret, troer Udvalget ikke, at man vil kunne opnaae nogen videre Besparelse, selv om Lovens Vedtagelse blev udsat til en følgende Sæssion, og vi tilraade derfor at vedtage den med dette høist tarvelige Resultat. Der er ved denne Lønningslov kun sparet omtrent 2,600 Rd. ligeoverfor hvad der nu udredes i Lov, medens der rigtignok bliver en Besparelse af lidt over 9,000 Rd. ligeoverfor det Lovudkast, der blev forelagt af den forrige Finansminister, hvilket jo ikke i og for sig er saa ubetydeligt, men ligeoverfor det Hele og Store er det ikke meget. Smidlertid foreslaaer Udvalget som sagt, at vi vedtage samtlige Finansministerens Ændringsforslag og derefter Loven.

Da ikke flere forlangte Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 til § 1 af Finansministeren